

изкуството, чийто носител е тя. То не вълнува. Станало е стока.

А пошлостта, която прозира в него, се опитва да изглежда като нещо, което има стойност. В момента, когато Мануела се опитва да танцува така, както го прави испанският народ от векове, се оказва, че публиката скучае, „защото я няма истерията на музикхолите“. Възниква ефектът на кривото огледало - красивото изглежда грозно, защото ценностната система е сменена.

Естествено анализът би могъл да продължи, но и от казаното дотук става ясно, че „играта“ се използва от Димитър Димов като художествено средство, необходимо, за да разкрие двойствеността на живота, на човешката природа, на човешките чувства и да помогне на читателя да открие своята истина за заобикалящия го свят.

¹ Л. Георгиев. Димитър Димов. Творчески портрети. С., 1985, с. 14.

² Ю. Лотман. Култура и информация. С., 1992, с. 306.

³ Вж. Ю. Лотман. Поетика. Типология на културата. С., 1990, с. 494.

⁴ Вж. пак там. С., 1990, с. 497.

⁵ Вж. Е. Иванова. Димитър Димов. Автор, време и герои. С., 1985, с. 11.

⁶ Цит. по изд. Димитър Димов. Съч. Т. 4. С., 1975.

⁷ Цит. по Ю. Лотман. Поетика. Типология на културата. С., 1990, с. 499.

⁸ Р. Фаулър. Речник на съвременните литературни термини. С., 1993.

⁹ К. Куюмджиев. Димитър Димов. С., 1987, 116-117, с. 167.